

Τέτοιες κινήσεις όμως δεν μπορούν να πτοήσουν τον γενικευμένο πόλεμο συνείδησης που διεξάγεται. Ένας πόλεμος πολυμορφικός, στο εδώ και το τώρα, διαρκώς εξελισσόμενος με στόχο την ανατροπή του υπάρχοντος. Ένας επαναστατικός πόλεμος. Χωρίς αρχή μέση και τέλος, αλλά με μέτωπα πολλά. Από τις ανοιχτές δημόσιες συνελεύσεις μέχρι τις δυναμικές και μαχητικές πορείες και από τις ένοπλες αντάρτικες επιθέσεις μέχρι τις καθημερινές μικροεπιρροές που μας εξελίσσουν σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο αγώνας των εξεγερμένων ανθρώπων, των ανθρώπων που αρνούνται το υπάρχον, δε σταματάει ποτέ, δεν υπόκειται σε κανέναν έλεγχο, παρά στέκεται με αξιοπρέπεια σε κάθε συγκυρία, κρατώντας ψηλά το φρόνημα της Μάχης...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΘΕΟΦΙΛΟ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟ

για την ανατολή του νέου νιχιλισμού... ζήτω το «κοινωνικό» περιθώριο

τι να κάνουμε;

Λφού τόλμησε να παραφράσει ακόμα και ο Κον Μπεντίτ, αυτό το σκουλικοειδές οι-καλο-γικό πράσινο δεκανίκι της παγκόσμιας τάξης, το παραπάνω ερώτημα, ας το κάνουμε κι εμείς... Τι να κάνουμε, λοιπόν...

Η εποχή μας είναι η χαρά των πολύμορφων εξαπατητών, των νεόκοπων «δεολόγων» της μεταμοντέρνας εκδοχής και όσων κόπτονται για το «κοινό καλό», ενώ οι περισσότεροι από αυτούς έχουν συμβάλλει στη διαμόρφωση του «κοινού κακού». Αυτών όλων που ανακατεύονται με τους πολλούς για να πάρουν μαζί τους όσους περισσότερους γίνεται. Και ας είναι στην πραγματικότητα κάτι σαν αρπακτικά που περιμένουν την ώρα της τελικής εφόρμησης για να κατασπαράξουν τα θύματα τους. Παραμονέουν, πότε στο φως που τυφλώνει, και πότε στη σκιά που συσκοτίζει, για να επέμβουν, αφού πρώτα έχουν προετοιμάσει το έδαφος. Για να υπογραφτούν καινούρια συμβόλαια «κοινωνικής αποδεκτικότητας». Οι μάστορες της τεχνικής της πολιτικής, δεξιοί, κεντρώοι, αριστεροί, οργιάζουν πια και επιδιώκουν να χτίσουν τους νέους όρους του υπό ανανέωση εξουσιαστικού εποικοδομήματος, ποντάροντας στην κρίση και τα δεινά της. Πιστεύουν πως ήρθε η ώρα να εκμεταλλευθούν τις περιστάσεις για να αποκομίσουν τα προσδοκώμενα οφέλη.

Όλο το πολιτικό φάσμα βρίσκεται σε διαρκή αναβρασμό και κινητικότητα. Το ζήτημα, βέβαια, παραμένει στο τι κάνουμε εμείς. Σήμερα που η άρχουσα τάξη συνασπίζεται, εγκαταλείποντας τα προσχήματα των κιβδηλων αντιθέσεων του χτες, προβαίνοντας σε κυβερνήσεις εθνικής ενότητας, σήμερα εμείς θα μιλήσουμε για την αναρχία. Σήμερα που άλλοι σπεύδουν να συνάψουν τη συμμαχία των πρόθυμων και άλλοι περιμένουν στη σειρά για να πάρουν θέση μετεκλογικά, έτσι ώστε να μη χρεωθούν στις κάλπες το όνειδος της σύμπραξης, εμείς θα εξακολουθήσουμε να πηγαίνουμε κόντρα στο ρεύμα. Σηκώνουμε το μεσαίο δάχτυλο του χεριού, με το γνωστό τρόπο, σε όσους επιτήδειους θέλουν να μετατρέψουν τη ζωή μας σε γραφική, στην καλύτερη των περιπτώσεων, δε, μια ρομαντική και ουτοπική εμμονή κάποιων παράξενων περιθωριακών, που και καλά το «παίζουν αρνητές του συστήματος, γιατί τους έχει ξεβράσει η ίδια η ζωή». Η γνήσια και ποιοτική αναρχία αν βιωθεί και καταγραφεί συνειδησιακά έστω και ένα δευτερόλεπτο, δεν εγκαταλείπεται ποτέ, αντιθέτως γνωρίζει πως να λέει άντε γεια στην μιζέρια της υποταγής και σε όλα τα επιχειρήματα των συντηρητών της πολιτισμικής ευταξίας...

Είναι τραγικό, αλλά υπαρκτό συνάμα, το ότι τόσα χρόνια οι περισσότεροι από τους υποτακτικούς αδιαφορούσαν για τα πολιτικά δρώμενα ή τα εναπόθεταν σε μια επιλογή της τελευταίας στιγμής, πριν τις εκλογές, όταν και ένιωθαν πως τιμωρούσαν τους προηγούμενους και εμπιστεύονταν τους καινούριους, ως τους πλέον ικανότερους να τους δώσουν. Γιατί οι μάζες

μπορεί να μην ασκούν εξουσία, ἀρχείναι απαλλαγμένες από τη θεσμική απληστία, αλλά διαρκώς απαιτούσαν και θέλανε περισσότερα, ανεξάρτητα από την ταξική αφετηρία του καθενός. Γιατί είναι στη φύση του ανθρώπου να ζητάει διαρκώς περισσότερα, να είναι μονίμως ανικανοποίητος. Όταν αυτά εξαναγκαστικά, ελέω μνημονίου και τρόικας, αντιστράφηκαν, τότε εμφανίστηκε στο προσκήνιο ο αγανακτισμένος πολίτης, που ἀρχισε να αντιδράει, ὅπως το μικρό παιδί που οι δικοί του δεν του πήραν παγωτό, αλλά και του ἐκλεισαν την τηλεόραση, στέλνοντας το πρόωρα για ύπνο. Μέσα σε αυτό το φεστιβάλ της αγανάκτησης, μυρίστηκαν διάφοροι καθοδηγητές πως αναπτύχθηκε μια καινούρια πελατεία, που έσπευσαν να προσεγγίσουν. Να την καταλάβουν, να την ερμηνεύσουν, για να μπορέσουν να τη χειραγωγήσουν καλύτερα και αποδοτικότερα.

Μέσα στους λαβύρινθους του ιδεολογήματος της «λαϊκής κυριαρχίας», παρατηρούμε δεκαετίες τώρα το εξής. Να αισθάνεται ο κάθε ψηφοφόρος ως ο τιμωρός των κακών εξουσιαστών, που «αθέτησαν τις υποσχέσεις τους». Έτσι, τόσα χρόνια σημαντικές αριθμητικές τάσεις του κοινωνικού σώματος εγκατέλειπαν τον ένα πόλο του κυβερνητικού δικομματισμού και κατάφευγαν στον άλλο, για να «πάρουν την εκδίκηση τους» από τους παραστρατούντες της παλιάς τάξης, που δεν ικανοποίησαν τις απαιτήσεις τους. Το όλο πράγμα μπορεί να περιγραφεί μονάχα με τη φράση «από τον Άννα στον Καΐ'άφα» και ξανά μετά πίσω στον Άννα. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα κίβδηλο κλίμα «ελεύθερης» επιλογής, που έδινε στον οπαδό της δημοκρατικής εναλλαγής την φευδαίσθηση ότι ορίζει τις τύχες του. Όμως, η συστηματική εντροπία είναι δεδομένη. Όταν δύο κόμματα εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα, το να επιλέγεις το ένα σε βάρος του άλλου, απλά σημαίνει διαρκή και επίσημη υπογραφή σου στο συμβόλαιο της υποταγής. Δεν είσαι ο τιμωρός, δεν είσαι ο ελεύθερος εκλογέας πώς παρουσιάζουν οι θεωρητικοί της Δημοκρατίας, αλλά με πολύ απλά λόγια ο καλύτερος και γνησιότερος επικυρωτής των καινούριων όρων επιβολής που προέκυπταν από την εκάστοτε συγκυρία.

Σήμερα, όμως, η εξουσιαστική διαιώνιση, μέσα στις δυσχερείς συγκυρίες της τροϊκής κατοχής, απαιτεί ευρύτερες συναινέσεις, γιατί κανένα κόμμα δε μπορεί να τραβήξει μόνο του τον σταυρό του μαρτυρίου χωρίς σημαντικές απώλειες στην αποδοχή του, ακόμα και από τους παραδοσιακούς υποστηρικτές του. Το αναπόφευκτο γκρεμοτσάκισμα του ΠΑΣΟΚ μετέβαλε σε επιτακτική ανάγκη την αυξημένη κοινοβουλευτική στήριξη, για να περάσουν οι επιδιώξεις των εγχώριων και διεθνών ηγετικών ελίτ, μέσα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον πλειοψηφικής κατακραυγής. Μετά τις πρωτοφανείς παλινωδίες της αστείας και επώδυνης συνάμα ΠΑΣΟΚικής δικτατορίας του Γιώργου Παπανδρέου, το αστικό μπλοκ εξουσίας, χρειαζόταν μια ευρύτερη τόνωση και ισχύ, για να αμβλύνει τη δεδομένη αντίδραση των υποτακτικών. Εξού και η συγκυρένηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ.

Η δεξαμενή των προθύμων για οφίτσια δεν περιορίζεται μόνο στους προφανείς, αλλά περιλαμβάνει και τους διάφορους καιροσιόπους της προνοητικής υπομονετικότητας. Έμειναν, στην παρούσα συγκυρία, απ'έξω οι υπόλοιπες εφεδρείες του λεγόμενου «κόμματος του μνημονίου», για να χρησιμοποιηθούν όταν θα χρειαστεί πραγματικά η συνδρομή τους. Για παράδειγμα, μια συνεργασία μεταξύ ΠΑΣΟΚ και Δημοκρατικής Αριστεράς είναι μια σημαντική εναλλακτική λύση προοπτικής για το μέλλον, όπως μια ανάλογη σύμπραξη μεταξύ

ΝΔ και ΛΛΟΣ προσφέρει τη δική της δυναμική σε επερχόμενες καταστάσεις έλλειψης αυτοδυναμίας. Που για να λέμε την αλήθεια θα είναι και το πιθανότερο σενάριο από εδώ και πέρα, λόγω της φθιοράς του δικομματισμού. Τα μικρότερα κόμματα συγκεντρώνουν διαμαρτυρόμενους και απογοητευμένους από τα μεγάλα, έτσι ώστε να ενώσουν κάποια στιγμή τις δυνάμεις τους με όρους κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας, χωρίς πολλές αναταράξεις για το επίσημο πολιτικό σκηνικό του αστισμού. Η κουλτούρα της συνεργασίας που μέχρι χτες ήταν άγνωστη και απορριπτέα από τους διάφορους καρεκλοκένταυρους, σήμερα είναι επιτακτική ανάγκη επιβίωσης τόσο για τους διάφορους κομματικούς μηχανισμούς, όσο και για το ζήτημα της διακυβέρνησης της χώρας, επομένως για το ίδιο το πολιτικό αστικό σκηνικό. Αυτό φροντίζουν να το θυμίζουν συνεχώς οι διάφοροι «σοιφοί» της εξουσιαστικής ευρρυθμίας, είτε είναι δημοσιογράφοι, είτε καθηγητές, είτε οιδήποτε άλλο υπηρετεί επαγγελματικά, και όχι μόνο, τον αστισμό και την εξουσία του. Το πείραμα Παπαδήμου πέρα από τα προφανή, εξυπηρετεί και την εξουσίωση του πόπολου με λογικές συνεργασίας. Η νέα εποχή πραγματώνεται επιστρατεύοντας όλους τους φρουρούς της. Η δίψα για εξουσία όλων αυτών είναι ίσως μεγαλύτερη και από αυτή ενός ανθρώπου που βρίσκεται σε περιβάλλον θερμοκρασιών που αγγίζουν τους 45 βαθμούς Κελσίου.

Εδώ προκύπτει μια ακόμα παράμετρος. Η ελληνική ακροδεξιά, για πρώτη φορά αποκτάει κυβερνητική υπόσταση, με υπουργικές και υφυπουργικές θέσεις, αποδεικνύοντας αυτό που οσμίζονταν εδώ και καιρό όλοι όσοι είναι έμπειροι για τον ιστορικό ρόλο τέτοιων μορφωμάτων και σχηματισμών. Γιας τα λαϊκιστικά φέματα του Καρατζαφέρη είναι ψηφοθηρικές τακτικές, αφού ο άνθρωπος είναι πιο φιλοκαπιταλιστής και από ορισμένα μέλη της ΝΔ. Κάποτε η ακροδεξιά, φορώντας τον ολοκληρωτικό μανδύα του φασισμού/ναζισμού/φρανκισμού κοι, κατέλυε την αστική Δημοκρατία για να προασπίσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Σήμερα, η αναβαπτισμένη δημοκρατική νεοδεξιά, μέσα από τις δυνατότητες ελιγμών που παρέχει το πλουραλιστικό κοινοβουλευτικό σύστημα διαδραματίζει το γνώριμο ρόλο της ασπίδας προστασίας του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού, με διαφορετική φρασεολογία-ευέλικτη, με πονηρή και ύπουλη τακτική- καταφερτζήδικος όψιμος χαμαιλεοντισμός, και πειστική σε αυτά και μυαλά καθυστερημένων ανθρώπων, όπως αυτοί οι μαλάκες που συνθέτουν το κομματικό πελατολόγιο του ΛΛΟΣ, ρητορική.

Πάντα η άρχουσα ελίτ επιδιώκει τη γνώση των μαζικών κινητικοτήτων για να προσαρμόζει τις τεχνικές εξανδραποδισμού και να προωθεί τους εκάστοτε σχεδιασμούς της, είτε είναι εξειδικευμένοι, είτε γενικοί. Πολλές φορές, ακόμα και ένα βίαιο εξεγερτικό ξέσπασμα, μπορεί να αποβεί προς όφελος των κυριαρχικών συμφερόντων. Αυτό που θα καθορίσει την τελική έκβαση είναι το επίπεδο συνειδητότητας των υποτακτικών μαζών, η όφιμη δηλαδή αυτομεταρροπή τους σε σύνολα εξέγερσης και αξιοσύνης. Όσο αυτό το επίπεδο παραμένει χαμηλό και ασμίλευτο, τόσο μπορεί να γίνεται χειραγωγήσιμο από τα κυριαρχικά think tanks, που και εμπειρία έχουν και σχέδιο αντιμετώπισης. Κάποιες φορές χάνουν τον έλεγχο είναι η αλήθεια, αλλά τότε φέρνουν στην επιφάνεια το plan b, διάφορες εναλλακτικές λύσεις για την υπέρβαση των όποιων δυσκολιών αντιμετωπίζουν. Η κυριαρχη ελίτ σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να υποτιμάται. Ούτε, όμως, και να υπερτιμάται. Μην ξεχνάμε, πάντως, πως με όρους επαναστατικής ανατροπής, έχει ακόμα το πάνω χέρι, όπως το έχει καιρό τώρα μέσα στην

ιστορία. Αυτό είναι μια επαχθής πραγματικότητα, που δεν πρέπει να αγνοούμε, αν θέλουμε να είμαστε επαρκείς στα πολύμορφα επαναστατικά καθήκοντα μας.

Η αναρχική συνείδηση και στάση ζωής αποτελεί, ακόμα, μια μειοψηφική πρόταση μέσα στην κοινωνία. Δυστυχώς, όποιοι κινούνται μέσα στο «λατρεμένο» των τυφλωμένων φιλοκοινωνιστών, ολικό κοινωνικό πεδίο, και όχι σε μικρόκοσμους ή σε βολικές- φίλα προσκείμενες περιοχές, όπως τα Εξάρχεια, παρατηρούν με μεγάλη ευκρίνεια την ουσιαστική αποστασιοποίηση της πλειοψηφίας του κόσμου από την αναρχική ηθική και στάση ζωής. Αν αναζητήσουμε ανθρώπινους τύπους που να προσομοιάζουν με τους απαραίτητους για την καταστροφή του πολιτισμού και τη βίαιη επαναστατική διεργασία ανατροπής της εξουσίας του κράτους, του κεφαλαίου και των όποιων παραγώγων και συνοδοιποριακών τους πυλώνων, θα νιώσουμε μια τεράστια απογοήτευση. Η political correct επιδερμική προσέγγιση των ιδεαλιστών φιλοκοινωνιστών αποσκοπεί, επίσης, στο να μας υποχρεώνει να κλείσουμε το στόμα μας, να αφήσουμε πίσω τα πορίσματα μας, και να επιμένουμε σε ένα παρωχημένο και ξεπερασμένο μοτίβο αριστερής καταγγελιομανίας των κυρίαρχων εξουσιαστικών πόλων. Όμως, το παιχνίδι δεν παίζεται μόνο σε αυτό, αλλά και στις ανθρώπινες νοοτροπίες και στάσεις που υιοθετούν οι πλειοψηφίες, και κάθε άλλο παρά σχέση έχουν με τον Εξεγερμένο/Επαναστατημένο/Αναρχικό Άνθρωπο.

Έχουμε καταλάβει πολύ καλά, πως όταν παλεύει κανείς σκληρά για να γλιτώσει από τα πλειοψηφικά υποτακτικά και πολλαπλώς μπετοναρισμένα σύνολα, είναι αντιφατικό-και σχεδόν αυτοκαταστροφικό, να επιζητάει ταυτόχρονα τη συναναστροφή μαζί τους για να συνδιαμορφώσει αυτό που οι άλλοι αποδεδειγμένα δεν θέλουν. Για πολλούς λόγους, αλλά το συμπέρασμα και η ουσία παραμένουν ίδια.

Δεν ζητάμε την έξοδο της Ελλάδας από την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη, δεν προτάσσουμε την άμεση δημο-κρατία, επειδή σύσσωμη η συνεργαζόμενη αριστερόστροφη μπάντα, σε όλες της τις αποχρώσεις, τη θέτει ως μοδάτο και προσιτό στους πολλούς ζητούμενο. Δεν θέλουμε να συμμετάσχουμε σε αντιεραρχικούς πολιτούς που θα επικυρώνουν με τη συμμετοχική τους απήχηση μια άλλη μορφή κλιμακωτής καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Θέλουμε έναν κόσμο χωρίς χρήμα, χωρίς ιδεολογίες, χωρίς αφέντες και συντονιστές, χωρίς πολιτισμικά κελιά, χωρίς δούλους και συμμαχίες συνθηκολόγησης. Έναν κόσμο όπου το άτομο θα δύναται να προστατεύει την αξιοσύνη του, πέρα από το κυρίαρχο ρεύμα, πέρα από μεσσιανικές προοπτικές και μαζικές συγκαταβάσεις. Γιατί εκεί που ευδοκιμούν οι μέσοι όροι, το απελεύθερο άτομο παίρνει το καπελάκι του και φεύγει, αλλιώς θα αλλοιωθεί και θα διαστρεβλωθεί παρασυρμένο από ωραία λόγια, μεγαλόσχημους σκοπούς, μαζικές ενοποιήσεις στο όνομα του προοδευτικού, από το γλυκό τραγούδι των σειρήνων μιας υποσχετικής επιχειρηματολογίας για ένα αόριστο καλύτερο αύριο. Γιατί ορισμένοι έχουν κάνει φαινοτυπικό σκοπό της ζωής τους να «απελευθερώσουν» τους ανθρώπους, που οι ίδιοι δεν το πολυθέλουν και τόσο είναι η αλήθεια, δηλαδή στην ουσία να καταργήσουν την καπιταλιστική εξουσία για να φέρουν τη δική τους τάξη πραγμάτων. (Οι περισσότεροι άνθρωποι-εκτός από τους συνειδητοποιημένους αντισυστημικούς- θέλουν να ξαναπάρουν πίσω αυτά που είχαν και τίποτα άλλο, μη γελιόμαστε.

Η μέχρι τώρα εξέλιξη των κοινωνικών αντιδράσεων για το μνημονιακό σου, εστιάζεται σε πολλή οργή για τα χαμένα κεκτημένα του προηγούμενου κοινωνικού συμβολαίου μεταξύ της άρχουσας τάξης και των υπηκόων της και καμία ουσιαστική συσπείρωση προς την κατεύθυνση της βίαιης ανατροπής της καθεστωτικής τάξης. Πάντως, να μην ξεχνάμε κάτι πολύ σημαντικό. Οι άνθρωποι δεν απελευθερώνονται από κανέναν σωτήρα, αλλά από μόνοι τους. Όταν το θελήσουν και το παλέψουν χωρίς καθοδηγητές, ειδικούς και «έμπειρους» γνώστες της πολιτικής τεχνικής.

Έτσι, σκοπίμως κάποιοι περιφέρονται γύρω από δεξαμενές άντλησης έμψυχου υλικού, διαχέουν τις όψιμες ευκαισθησίες τους, περιεργάζονται τις διαθέσεις, στοχοποιούν τους επικίνδυνους και τους αρρόθυμους να συνεργαστούν μαζί τους, οξύνουν τον παλμό και κινούν διαδικασίες, για να συστήσουν εν τέλει τα αγωνιστικά αγήματα της μεταβολής των κυριαρχικών όρων προς μια άλλη κατεύθυνση, άκρως βολική για τις επιδιώξεις τους. Γιατί ξέρουν ότι χωρίς πιστούς και στρατιώτες, η θρησκεία τους δεν κυριαρχεί, η τάξη τους δεν εγκαθιδρύεται.

Τσιγκλάνε το θυμικό, για να παρασύρουν όσους περισσότερους μπορούν. Εσχάτως παρατηρούμε με έκπληξη και περισσή περίσκεψη διάφορα νεόκοπα πειράματα, όπως π.χ. αυτό ορισμένων που επιδιώκουν τη σύνθεση ενός ευρύτερου σώματος, με ΕΑΜικές παρομοιώσεις και παραμορφωτικές καθαγιαστικές αναγεννήσεις ενός αποδεκτού από πολλούς παρελθοντισμού-χωρίς όμως να εμβαθύνουν, χωρίς να εστιάζουν στις ουσιαστικές διαφορές που μπορεί να έχει αυτό το εγχείρημα με κάποια ουσιαστική απελευθερωτική προοπτική. Εμείς, το μόνο ΕΑΜ που θέλουμε να ξέρουμε στο σήμερα και στο αύριο είναι ο σύγχρονος Επαναστατικός Αναρχικός Μηδενισμός. Φυσικά, δεν υποτιμούμε το αίμα και τα πολλαπλά βάσανα εκείνου του ιστορικού αγώνα, έχουμε, όμως, τεράστιες ενστάσεις για το περιεχόμενο μιας τέτοιας αναβίωσης στο σήμερα και το αύριο. Το παρελθόν εκδικείται ξαφνικά ή κάποιοι το χρησιμοποιούν για να εκδικηθούν τη ραχυμία και την αδυναμία του πρόσφατου παρελθόντος; Είτε έτσι, είτε αλλιώς, κάτι περίεργο και όχι πολύ συμβατό με την αναρχία, συμβαίνει εδώ και πρέπει να το δούμε βαθύτερα και προσεχτικά.

Η αριστερή φιλοσοφία δεν πέθανε τελικά με το γκρέμισμα του «τείχους του αίσχους», ούτε με την υπογραφή για την επίσημη διάλυση της ΕΣΣΔ το 1991. Μεταλλάχθηκε (όπως και η σοσιαλδημοκρατία), προσαρμόστηκε και ξεχύθηκε για τις καινούργιες «περιπέτειες» της. Ο μπολσεβικισμός, με τον οποίο γαλουχούνται στα πρώτα τους βήματα στα πολιτικά ενυδρεία όλοι οι αριστεροί-κομμουνιστές, ανανεωτικοί κοκ και δεν τον ξεχνάνε ποτέ, κάποτε θεοποιούσε τους εργάτες, για να τους πάρει μαζί του ως το μέσο πολιορκίας του τσαρισμού, η σύγχρονη διάδοχη κατάσταση του, εξυμνεί τους αδικημένους, τα θύματα της καπιταλιστικής λεγλατικότητας, τους «έξω από τα πράγματα», για να τους μετατρέψει σε όργανα πάλης με απώτερο σκοπό την κατάργηση της εξουσίας των νεοφιλελεύθερων πυλώνων του αστισμού και την αντικατάσταση της από μια άλλη κατάσταση, συμβατή με τις ουσιαστικές προθέσεις του... Το νέο «επαναστατικό» υποκείμενο της αντεπαναστατικής αριστερής προπαγάνδας χωράει τους πάντες, εκτός από τους «ακραίους», τους ασυμβίβαστους, τους πολέμιους της κάθε ανελευθερίας. Εμείς πια, ξεκάθαρα, επιθυμούμε να επικοινωνούμε μονάχα με αυτούς τους τελευταίους, τα αγκάθια στα χωράφια της κοινωνικής ανελεύθερης κινητικότητας, που εκ των

πραγμάτων είναι αιχμηρά, σκληρά, αισθητικά απωθητικά, αλλά ταυτόχρονα δυναμικά, μαχητικά και αδιάλλακτα. Αγκάθια, που βγάζουν σε όσους θέλουν να τη δουν, την άγρια και παράξενη ομορφιά της αξιοσύνης της αναρχίας, αγκάθια που είναι ακόμα όρθια και επικάνδυνα, ενώ τα μυρωδάτα λουλούδια των εξωραχ'! σμών διατηρούνται ζωντανά με τεχνικά μέσα στα θερμοκήπια των στημένων διαπραγματεύσεων.

Σήμερα, που η ανασφάλεια, ο φόβος, το πνευματικό μπέρδεμα είναι τα απότοκα απομεινάρια του αρχικού σου που βίωσαν ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, σήμερα θα μιλήσουμε για τον εαυτό μας και τις αναρχικές πτυχές του. Θα φάξουμε να βρούμε το φάρμακο για τη γεροντική ασθένεια ενός «ξεσηκωτικού» και «επαναστατημένου» κοινωνισμού, που αξιακά πνέει τα λοισθια, παρότι τίθεται στο επίκεντρο ανανεωμένος και επιτακτικός, ελέω γενικότερου κλίματος, αλλά αποτυγχάνει επί της ουσίας να οδηγήσει έστω και σπερματικά σε οποιαδήποτε απελευθερωτική προοπτική, και γίνεται φόρμουλα εξαπάτησης. Όχι επειδή το λέμε εμείς, αλλά γιατί είναι καθοδηγούμενος, επιτηδευμένος, ιδεαλιστικός και δεν απευθύνεται σε υγιώς σκεπτόμενες και απελεύθερες συνειδητότητες. Δεν νοιάζεται για την απελεύθερη προοπτική, γιατί χρησιμοποιεί την ελευθερία ως προπαγανδιστική καρικατούρα σύναψης δεσμών και κατασκευής νέων, λιγότερο βαριών, αλλά εξίσου αντιανθρώπινων και ανελεύθερων, αλυσοδεμάτων. Πόσοι, όμως, απέμειναν για να αντισταθούν σε όλο αυτό το αριστερό πανηγύρι; Όχι πολλοί, δυστυχώς...

Μακριά από λογικές εθνικοαπελευθερωτικών μετώπων, από παράλληλα εφαρμοζόμενες αριστερές λογικές και τεχνοτροπίες, παλαιοκομμουνιστικές συνθηματολογίες και αντιεξουσιαστικές/ αναρχιστικές στελεχώσεις, γιατί δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο. Η νεοκομμουνιστικές μεταλλάξεις δε μας αφορούν, όσο ώριμες και αναγκαίες παρουσιάζονται από τους εμπνευστές τους, όσο πετυχημένες και αν είναι οι τακτικές άλωσης της αναρχίας που βήμα βήμα εφάρμοσαν. Στην αναρχία δεν ταιριάζουν τα ρέκβιεμ, αλλά η μπέσα και οι πραγματικές συμπράξεις όσων τη γουστάρουν και δεν την παραμελούν επιδεικτικά στο βαμό πολιτικών εξασφαλίσεων και κοινωνικών κατακτήσεων.

Και για να μιλήσουμε πιο καθαρά, θα μιλήσουμε για την καινούρια συμμαχία του λεγόμενου «κοινωνικού περιθωρίου», όλων των αποκλεισμένων από τις κυρίαρχες συμβάσεις και ηθικές, που πρέπει πια να πάρουν στα χέρια τους την κατάσταση και να παλέψουν πολύμορφα απέναντι στα διάφορα μαντριά που στήγουν κάθε λογής βοσκοί και ηνιοκράτες.

Κάποιος εύλογα θα ρωτήσει: και τι θέλετε; Δεν καταλαβαίνετε ότι κάνετε κακό στο κίνημα; Που το πάτε; Είστε τόσο υποχόνδριοι που για εσάς το εγώ σας είναι πιο πάνω από τους άλλους; Μήπως κάνετε ότι κάνετε, και λέτε ότι λέτε, για να νιώθετε διαφορετικοί, ξεχωριστοί και ανώτεροι; Παραιτήστε τόσο εύκολα, πατώντας στις δυσκολίες για να παιξετε το παιχνίδι της αντίδρασης και της αντιδραστικότητας; Ποιοι είστε και τα βλέπετε όλα μαύρα; Πως τολμάτε να υποτιμάτε τους ανθρώπους και τις προσπάθειες τους; Όλα αυτά τα ερωτήματα δε χρίζουν απαντήσεων, γιατί είναι φτιαχτά. Είναι θέσεις άμυνας, χαρακώματα προστασίας, δημιουργημένα από αυτούς που αισθάνονται πως τους κάνουμε κακό στην υπόθεση τους. Όλα

αναιρούνται από τα πραγματικά κίνητρα μας. Να είμαστε συνεπείς με τη συνείδηση μας, να είμαστε ευθυγραμμισμένοι ανάμεσα σε αυτά που βλέπουμε και σε αυτά που λέμε. Τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αισχρό από το να κάνουμε εκπτώσεις, να εθιστούμε στις οπισθοχωρήσεις και τους συνειδησιακούς συμβιβασμούς. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος, από το να αφήσουμε στην άκρη τη θεώρηση μας για να γίνουμε αρεστοί, για να κερδίσουμε οπαδούς, για να συμμετάσχουμε κι εμείς στο παιχνίδι των κοινωνικών αλλαγών. Κοιτάμε τον εαυτό μας και τους πιο κοντινούς μας, τους στεκόμαστε όσο μπορούμε, χωρίς να βαφτίζουμε με άλλες λέξεις την εξυπηρέτηση της αξιοσύνης μας. Χαρτογραφήσαμε, μελετήσαμε, σκεψήκαμε και καταλάβαμε πως πρέπει απλά να πρεπειούμε με συνέπεια στα δικά μας δρομάκια, βάση των δικών μας αντιληφιακών ικαδικών. Αυτοί είμαστε και όποιοι δεν μπορούν να το αφουγκραστούν και να το ανεχτούν, γιατί έχουν τα δικά τους συμφέροντα, με πολύ απλά λόγια, να πάνε να γαμηθούν... Δεν τους έχουμε ανάγκη, δε μας έχουν, οπότε στο καλό και καλή συνέχεια σε όλους μας... Η αναρχία ήταν, είναι και θα είναι η απάντηση όσων ανθρώπων δε γουστάρουν τις διάφορες πολιτικές τεχνικές, των «τρελών» που μόνοι τους θα τραγουδούν με όση δύναμη έχουν στην ψυχή τους το τραγούδι της απελεύθερης στάσης, όταν γύρω τους ακούγονται οι ψηφιακοί ήχοι των νεομοντερνιστών «συνετών» κάθε είδους και προέλευσης.

Από την άλλη, η ίδια η ιστορία, η ίδια η ζωή μιλάνε, κραυγάζουν, τα αυτονόητα... Άτομα που δεν αμφισβήτησαν ποτέ την εξουσία είναι ανάξια λόγου. Άτομα που δεν συγκρούστηκαν ποτέ με την εξουσία δεν έχουν ζήσει τίποτα. Και τέλος, άτομα, που συνεργάζονται και διαπραγματεύονται / συναλλάσσονται με την εξουσία, άνετα μπαίνουν σε λίστα καταγραφής δεδομένων. Δε θα υποκύψουμε ποτέ ξανά στη δικτατορία των αριθμών, της ποσότητας, των αφηρημένων εννοιών, της βλακείας, της μετριότητας, της απνευματοσύνης, της πονηριάς, και της αφελιμιστικής ουδετερότητας.

Θα επιζητήσουμε τη ριζοσπαστικοποίηση όσων ήδη τοποθετούν τον εαυτό τους εκτός γραμμής. Θα αναζητήσουμε τους «ακραίους τρομοκράτες», που οπλίζουν τις επιθυμίες ολικής άρνησης, τους χουλιγάνους που αρνούνται έμπρακτα το αθλητικό θέαμα και κάθε δερβέναγα πάνω από το κεφάλι τους, τους αιρετικούς διανοητές ενός απροσκύνητου πνεύματος που ψάχνουν την απελεύθερη αλήθεια στους δρόμους και στις ιδιωτικές ψυχιστικές εκρήξεις της δημιουργικής αποτύπωσης του πραγματικού, πέρα από το εικφυλισμένο και επιτηδευμένο πνεύμα των σαλονιών και της «κουλτούρας για την κουλτούρα». Τους περήφανους και άδολους άγριους νεολαίους, ανεξαρτήτως ταξικής καταγωγής. Θα ψάξουμε να βρούμε τους παραβατικούς, που θέλουν να κτυπήσουν την κυρίαρχη ηθική του νόμου, του πλουτισμού, της εργασιακής δουλείας και των συμβάσεων των προβατοποιημένων γνωστικών άλλοθι. Θα κοιτάξουμε προς ορισμένους που διαρκώς δέχονται τα πολύμορφα ρατσιστικά πυρά της σιχαμένης κανονικότητας, όπως για παράδειγμα όσους δε δέχονται για τους εαυτούς τους μόστρες, προνόμια, μόδες και ενσωματώσεις, και απλά γεύονται τη ζωή τους με το δικό τους τρόπο χωρίς να θέλουν, παράλληλα, να επιβάλλουν σε άλλους τις επιλογές τους. Αυτούς, δηλαδή, που φτύνουν τον πολύχρωμο πλουτορισμό της life style εξαχρείωσης. Θέλουμε τους ανθρώπους που ότι κάνουν το κάνουν για τον εαυτό τους, που σιχαίνονται την εξουσία, τον

πολιτισμό της, τους ηγήτορες και τα πρόβατα του εξουσιαστικού περιβάλλοντος, όσους πονηρά και μέτρια ξεθωριάζουν το μάυρο της αναρχίας. Θα τους τρίψουμε στη μούρη τη σημαία της ανυποταξίας, θα συμβάλλουμε, όπως μπορεί ο καθένας, στο να γίνει το μαύρο της αναρχίας πιο μαύρο από ποτέ! Θα δημοσιεύσουμε την αγγελία της Τιμής, προς αναζήτηση απελεύθερων ανθρώπων, που σιχαίνονται τον πολιτισμό; δεν φάχνουν για μια θέση μέσα σε αυτόν, δεν ξεπουλάνε το εγώ τους για αποδεκτικότητες, τίτλους, ρόλους και χειροκροτήματα, που οι συμμαχίες των πολλών τους περιθωριοποιούν, γιατί όλοι αυτοί, οι διαφορετικοί, αποκαθηλώνουν τις βεβαιότητες και τα στηρίγματα των μέτριων.

Η νέα αναρχία πρέπει να ψάξει, δυστυχώς ή ευτυχώς, τους συμμάχους της στο «κοινωνικό περιθώριο» και όχι στον εσμό των ενσωματωμένων, ή στα αντιπολιτευτικά στηρίγματα του πολιτισμικού μοντέλου, ακόμα και αν έχουν «επαναστατικό» και αντικαθεστωτικό προφίλ. Γιατί μόνο οι πολύμορφοι «εκτός των τειχών» γνωρίζουν το αίσθημα του να πηγαίνεις κόντρα στις παγιωμένες τάξεις των πολύπλευρα υποταγμένων, αλλά και των φιλόδοξων χειραγωγών τους. Γιατί μόνο αυτοί έχουν νιώσει στο σώμα και την ψυχή τους τις πληγές από τα χυτήματα της δικτατορίας των ωφελιμιστών και συνεργατών του πολιτισμικού τερατουργήματος. Γιατί μόνοι αυτοί τελικά είναι διαθέσιμοι να ανακαλύψουν το διαφορετικό, το ανυπότακτο, το ουσιώδες, το μαχητικό...

Να μιλήσουμε ξανά για την αναρχία, στο πιο επίκαιρο σημείο της σύγχρονης σταδιοδορίας της, τώρα που κάποιοι ετοιμάζουν τα υποκριτικά ρέματα της επιτηδευμένης Ολίψης για τον όψιμο θάνατο της, που έντεχνα και ύπουλα σκηνοθετούν με πολλούς τρόπους εδώ και καιρό. Για την πιο γνήσια εφαρμογή της αναρχίας, την αντικοινωνιστική μηδενιστική αντίληψη και πράξη. Πίσω από τα γκρίζα σύννεφα της ιδεολογικής αποπλάνησης εξακολουθεί να υπάρχει ο ήλιος της απελεύθερης προοπτικής. Λας τον αναζήτησουμε, ας είμαστε συνεπείς σε αυτό το ραντεβού...Για την αναρχία, το πιο άγριο, όμορφο, και δύσκολο συνάμα, πράγμα στον κόσμο, για το νέο νιχηλισμό, το πιο ατίθασσο, αδιάλλακτο και εξεγερσιακό κομμάτι της... Εμπρός για την πραγμάτωση των όρκων ζωής όσων αρνούνται τα κελιά του πολιτισμού...**Η νέα αναρχία μπορεί και πρέπει να γίνει ο κινητήρας ενός οριστικού ξεσκαρταρίσματος, μιας πτήσης με οικουμενικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα...**Για τη χαοτική κίνηση, για την καταστροφή αυτού του πολιτισμού, που όπως έχουμε ξαναπεί, δεν ανατρέπεται, **ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ...**

Έρθε η ώρα να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι...

Βιώνουμε όλοι, ανεξαρτήτως πολιτικών πεποιθήσεων, μια από τις δυσκολότερες εποχές στην ιστορία της Μεταπολίτευσης, ίσως την δυσκολότερη. Η συνεργασία των κατοχικών δυνάμεων με τους ντόπιους διαχειριστές της κυβερνητικής εξουσίας, τους σοσιαλφασίστες του ΠΑΣΟΚ, οδηγεί τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού σε δυσχερείς καταστάσεις. Αυτά, πια, τα ξέρουν όλοι, για αυτό δε θα επιμείνουμε περισσότερο. Καμία ανάλυση δεν μπορεί να περιγράψει από το χαρτί καλύτερα αυτό που βιώνει εσώψυχα ο καθένας και η καθεμία που δέχεται στο πετσί τις παρενέργειες της συντονισμένης επίθεσης της άρχουσας ελίτ στους υπηκόους της.

Κάθε φορά που οι πασοκιστές υποχρεώνονται από τα πραγματικά τους αφεντικά να ψηφίσουν στη βουλή ολοένα και επαχθέστερα μέτρα γινόμαστε μάρτυρες του ίδιου στημένου σκηνικού. Καταστροφολογία, τρομοκράτηση των μαζών, εσχατολογική επιχειρηματολογία, βουλευτικά «αντάρτικα» της πλάκας και όλα τα συναφή. Μα, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: τα μέτρα ψηφίζονται και το μέλλον διαγράφεται χειρότερο από ποτέ. Δεν περιμένουμε τίποτα από αυτούς που αγωνίζονται για να παραμείνουν στην εξουσία όσο το δυνατόν περισσότερο. Απλά, θα τους λέγαμε σε όλους τους τόνους, κόψτε τα παραμύθια και τα θέατρα, γιατί δεν σώζετε έτσι το τομάρι σας, αλλά επιβαρύνετε τη θέση σας. Αν θέλετε να το καταλάβετε έχει καλώς, αν όχι απλά να είστε έτοιμοι να αντιμετωπίσετε τη δίκαιη κοινωνική οργή, όχι επειδή το θέλουμε εμείς, αλλά γιατί αυτό προστάζει η ίδια η πραγματικότητα.

Ένας συνειδητοποιημένος αντικρατιστής αγωνιστής εκ των πραγμάτων έρχεται αντιμέτωπος με πολλούς εχθρούς και αντιπάλους. Άρχουσα τάξη και υπηρέτες της, μπάτσοι, φασίστες, απολίτικη βλακεία, αριστερός ρεφορμισμός, και εσχάτως και αναβαπτισμένη κομμουνιστική καταστολή, προσαρμοσμένη στις συγκυρίες του σήμερα και στις μελλοντικές προεμφυλιακές καταστάσεις. Το ΚΚΕ έχει στην ιστορία του πολλές σκιές. Την 20η Οκτωβρίου 2011 πρόσθεσε άλλη μια. Αντικατέστησε τα ΜΑΤ με το ΠΑΜΕ. Καταλάβανε το οδόστρωμα και απέκλεισαν τους πάντες, λες και ο χώρος μπροστά στη βουλή είναι τσιφλίκι τους. Η εικόνα παραπέμπει σε προστασία του Κρεμλίνου από κόμματόσκυλα του κόκκινου ολοκληρωτισμού. Μόνο που η ελληνική βουλή ανήκει ακόμα στις αστικές δυνάμεις, οπότε το ΚΚΕ αν ήθελε να είναι πιστό στις αντισυστημικές του διακηρύξεις θα όφειλε να έχει μέτωπο προς τη βουλή και όχι προς τους υπόλοιπους διαδηλωτές.

Δεν είναι λίγες οι προδοσίες του ΚΚΕ, που μεταγενέστερα βαφτίζονται «λάθη», ενώ στην ουσία τους είναι συνειδητές πράξεις συμφεροντολογικής ωφελιμότητας, που εκθέτουν στους πιο οξυδερκείς τις στοχεύσεις της εκάστοτε ηγεσίας. Μιας ηγεσίας που διαχρονικά βλέπει εχθρούς εξ αριστερών, ενώ περιορίζει σε φραστικές επιθέσεις το «ταξικό της μίσος» προς την κυριαρχία, με την οποία, όμως, πρακτικά συνεργάζεται κατά καιρούς για την καταστολή των εξεγερτικών κοινωνικών ξεσπασμάτων και όχι μόνο. Είναι γνωστές, εξάλλου, οι επιχειρηματικές σκοτούρες του Περισσού, αλλά και πολλές άλλες δραστηριότητες του.

Το ΚΚΕ είναι μια εξουσιαστική μηχανή που πριν χαράξει τακτική σταθμίζει τα δεδομένα, ή

τουλάχιστον έτσι προσπαθεί, γιατί πολλές φορές οδηγείται σε ανείπωτα φιάσκα. Στη συγκεκριμένη συγκυρία, βλέποντας το γενικότερο κλίμα, αλλά και επιρρεασμένοι από τις δημοσκοπήσεις, οι σταλινικοί του Περισσού ένιωσαν δυνατοί και εγκατέλειψαν την τακτική της αποστασιοποιημένης δήλωσης παρουσίας, που υιοθετούσαν εδώ και καιρό, ακόμα και στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Αποφάσισαν να εμφανιστούν ως η απόλυτη πρωτοπορία καταλαμβάνοντας ετσιθελικά και αυθαίρετα το χώρο μπροστά στη βουλή, στέλνοντας μήνυμα προς όλους: είμαστε εδώ, είμαστε δυνατοί και θα κάνουμε ότι γουστάρουμε, γιατί το κομματικό συμφέρον είναι η μοναδική αναζήτηση μας. Και το κυριότερο: η βουλή θα προστατευθεί από εμάς. Ο αστικός κοινοβουλευτισμός έχει και την κομμουνιστική ασπίδα προστασίας του. Το σκεπτικό τους είναι απλό: με αυτή την τακτική θα μας εναντιώθουν οι δεδομένοι αντίπαλοι-αλλά ποιος νοιάζεται για αυτούς, θα εξασφαλίσουμε την ανοχή του αστικού μπλοκ εξουσίας-μήπως και γλιτώσουμε τον έλεγχο στα οικονομικά μας, και θα κερδίσουμε τη σύμπαθεια και την ψήφο πολλών ανθρώπων που έχουν αγανακτήσει με τα μνημόνια και από την άλλη φοβούνται τη βία των «κουκουλοφόρων», εξορίζοντας τη. Πέσανε τά κατάλληλα τηλέφωνα, έγιναν οι απαραίτητες συναντήσεις, δηλώθηκαν προθέσεις, παραδόθηκαν διαπιστευτήρια, και το «κόμμα του λαού», πήρε τη θέση των ΜΑΤ, με την πλάτη στη βουλή και μέτωπο προς τους διαδηλωτές. Δεν είχαν ούτε τη στοιχειώδη εξυπνάδα να στηθούν αλλιώς για να αποφύγουν τους συμβολισμούς. Αλλά η αίσθηση ισχύος οδηγεί σε λάθη. Από τα πολλά που έκανε το ΚΚΕ την Πέμπτη και θα του γυρίσουν μπούμερανγκ. Ένα γνήσιο επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα δε συνεργάζεται με την αστική τάξη. Όμως, ένα φασιστικό ολοκληρωτικό δολοφονικό εξουσιαστικό μόρφωμα όπως το σύγχρονο αστικό σοσιαλδημοκρατικό ΚΚΕ πρέπει να τα κάνει αυτά, αλλιώς θα σβήσει από το χάρτη και δε θα μπορεί να λαμβάνει το μερίδιο που επιθυμεί στο μοίρασμα της εξουσιαστικής πίτας. Ήρθε πια η ώρα να τσακιστεί συνειδησιακά η έννοια του κόμματος-του κάθε κόμματος, ως παράγοντας διεκδίκησης δικαιωμάτων και να συσπειρωθούν άνθρωποι, άρχοντες του εαυτού τους, σε μια ολική αντισυστημική-αντιθεσμική-αντιπολιτισμική μάχη.

Η παράσταση ολοκληρωτισμού του ΚΚΕ ήταν πολύ καλά σχεδιασμένη, αλλά δεν υπολόγισε τη μαχητικότητα και τις αντοχές των συντρόφων του εξεγερσιακού μπλοκ. Όσοι μιλάνε για αντιπαράθεση «ειρηνικών διαδηλωτών» με «κουκουλοφόρους αγνώστου προέλευσης», ας καταλάβουν ότι είχαμε μάχη μεταξύ κόκκινης εφεδρείας του συστήματος και εξεγερμένων. Εξάλλου, η διαμάχη σταλινικών-αναρχικών αντιλήψεων είναι γνωστή στην ιστορία, και σίγουρα τα συμπεράσματα κάθε άλλο παρά τιμητικά είναι για τους κόκκινους φασίστες του μαρξιστικού-λενινιστικού-σταλινικού απόπατου. Παρένθεση: το πόσο «ειρηνόφιλω» είναι τα ΚΝΑΤ φάνηκε ξεκάθαρα...

Η επιλογή του ΚΚΕ να υποδυθεί τα ΜΑΤ είναι η αιτία για ότι έγινε. Εδώ υπάρχει και άλλη μια παράμετρος που δεν έχει τεθεί στο δημόσιο διάλογο, σκοπίμως. Η ηγεσία του ΚΚΕ για να πρωθήσει τους σχεδιασμούς της παραδίδει σαν πρόβατα σε σφαγή τα αφελή κατώτερα στελέχη της, αφού τους κάνει πρώτα πλύση εγκεφάλου και τους παρέχει συνειδησιακά άλλοθι για ολοκληρωτικές πρακτικές που εξυπηρετούν την άρχουσα τάξη και στρέφονται εναντίον των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Τόσο αναλώσιμα είναι για κάθε ηγεσία τα εργαλεία της. Αυτό είναι το ήθος και η πρακτική κάθε εξουσιαστικής κάστας. Αλλά, αυτά οι αναρχικοί τα ξέρουν καλά και τα απεχθάνονται στο έπακρο, με βαρύ τίμημα κάποιες φορές. Για αυτό προτείνουν στον κάθε άνθρωπο να απαλλαγεί από όλα αυτά και να κινηθεί εναντίον τους. Και μια ερώτηση: αν το ΚΚΕ δεν υποκαθιστούσε τα ΜΑΤ, ο άτυχος νεκρός συνδικαλιστής θα ζούσε τώρα ή όχι; Η απάντηση

είναι προφανέστατη.

Τώρα, λοιπόν, εμφανίστηκαν και οι κρυφοσταλινικοί-το αίμα νερό δε γίνεται, τύπου ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και διάφοροι άλλοι γραφικοί εκπρόσωποι της φορμόλης ενός αριστερισμού που έχει πεθάνει από το 1989, αλλά δεν το έχουν καταλάβει οι αρτηριοσκληρωτικοί θιασώτες του. Ρίχνουν τις ευθύνες στους εξεγερμένους, είτε με ευθείες συκοφαντίες, είτε με την τακτική των ίσων αποστάσεων, που βγάζουν στην ουσία λάδι τους κομμουνιστές παρακρατικούς συνεργάτες του κράτους. Κύριοι και κυρίες, για να τελειώνουμε, το παρόν και το μέλλον του αντικαπιταλισμού είναι ο αντικρατισμός, η αναρχία, το πιο μαχητικό και ζωντανό κομμάτι μιας κοινωνικής πραγματικότητας που απέχει παρασάγγας από κάθε απελεύθερη προοπτική και στάση ζωής. Για τους Αλαβάνους, τους Τσιπραίους και τους λοιπούς ροζ ρεφορμιστές δεν έχουμε να πούμε τίποτα περισσότερο, από το ότι τα αριστερά δεκανίκια του καπιταλισμού είναι εξίσου συνένοχα με τα κομμουνιστικά. Για μια καλύτερη θέση στον ήλιο του πολιτικού συστήματος παρασέρνουν την πελατεία τους και της παρουσιάζουν το άσπρο μαύρο, λες και οι αναρχικοί είναι το απόλυτο κακό, όταν αυτή τη στιγμή βρίσκονται στις φυλακές δεκάδες επαναστάτες και σύντροφοι, κάποιοι όπως ο Λάμπρος έχασαν και τη ζωή τους στον αγώνα για την απελευθέρωση, ο Σίμος τη σωματική του ακεραιότητα κλπ. Εμείς μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό και το συφερτό των διάφορων συκοφαντών, στέλνουμε σινιάλο αλληλεγγύης και τιμής σε όλους τους συντρόφους. Άλληθεια, πόσοι αριστεροί ή κομμουνιστές βρίσκονται αυτή τη στιγμή στα κελιά της Αστικής Δημοκρατίας; Μα, φυσικά το σύστημα επιφυλάσσει άλλη αντιμετώπιση στους συνεργάτες του και άλλη στους πολέμιους του. Εμείς, δηλώνουμε πως είμαστε στο πλευρό των συντρόφων μας, σε αυτούς που παλεύουν εναντίον θεών και δαιμόνων για την απελευθερωτική προοπτική.

Όμως εδώ, η τέχνη της πολιτικής έχει και την αριστερή-κομμουνιστική εκδοχή του γκεμπελισμού. Εμείς δεχόμαστε να έχουν διαφορετικό τρόπο πάλις, διαφορετικούς στόχους. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό, εκτός από το να δηλώσουμε ότι ο καθένας κρίνεται από την ιστορία και το ρόλο του σε αυτήν. Δεν δεχόμαστε, όμως, τους χαρακτηρισμούς που απευθύνουν για αναρχοφασίστες, για πράκτορες, για μπαχαλάκηδες κλπ Ειδικά το ΚΚΕ και ο Συνασπισμός που έχουν δικούς τους σε διάφορες κρατικές υπηρεσίες, ισχύει πέρα από οτιδήποτε άλλο, ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δε μιλάνε για σκοινί, ούτε καν για κλωστή... Οι άνθρωποι, όμως, έχουν και τα «ελαφρυντικά» τους... Πως θα αποτινάξουν το παρελθόν τους που είναι συνυφασμένο με εξαρτήσεις από τις κρατικές μηχανές του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού; Το θέμα είναι να τους καταλάβει ο κόσμος και να τους αποκηρύξει. Δύσκολο αυτό, αλλά πρέπει να το διατυμπανίζουμε συνεχώς, ακόμα και ένας άνθρωπος να τους εγκαταλείψει, κέρδος θα είναι, πρώτα από όλα για τον ίδιο... Να ξέρουν πάντως όλοι τους κάτι. Δε θα εκτοξεύουν λάσπη χωρίς απαντήσεις. Ας βγουν και ας πουν στους πελάτες τους κατά πόσο απεξαρτημένοι είναι από τον κρατισμό και τις διάφορες θεσμικές και ιδεοληπτικές εκφάνσεις του. Άλλα, δε θα το κάνουν ποτέ για να μη τσαλακώσουν το αγωνιστικό προφίλ τους στα θύματα που επηρεάζουν και μετατρέπουν σε πρόβατα. Ε, λοιπόν, οι συνεργάτες του αστικού συστήματος, από όπου και αν προέρχονται, δεξιά ή αριστερά, θα ξεμπροστιάζονται από τους αναρχικούς, γιατί η αλήθεια στους καιρούς της υποκρισίας είναι από μόνη της επαναστατική πράξη. Με συνέπειες, βέβαια, αλλά έχουν γνώση οι φύλακες.

Ο αναρχικός απελευθερωτικός αγώνας συκοφαντείται από πολλούς. Άλλοι το κάνουν αυτό γιατί έχουν οφέλη, χρηματικά, καριέρας, κομματικού συμφέροντος κοκ, άλλοι από αφέλεια, άλλοι γιατί

μέσα τους επί της ουσίας δε γονιστάρουν την απελεύθερη στάση ζωής, όντας οι ίδιοι υποταγμένα μυαλά, σκυμμένες υπάρξεις και μπερδεμένες ψυχές. Όμως, η αναρχία δε θα οπισθοχωρήσει. Απέναντι στα πολυποίκιλα συμφέροντα της υποταγής και της εξουσιαστικής διαιώνισης, θα προτάξουμε το Επαναστατικό Αναρχικό Συμφέρον. Μια απόπειρα να ξεφύγουμε εμείς οι ίδιοι από τα πολύμορφα κελιά του πολιτισμού, να σταθούμε απέναντι τους, και να συλλογικοποιήσουμε τις ατομικές αρνήσεις, εξαπολύοντας την ολική επίθεση ENANTION ΟΛΩΝ όσων ενστερνίζονται, διατηρούν, στηρίζουν και κόπτονται για την πολύμορφη εξουσιαστική σαπίλα, που έχει τόσες εκδοχές, όσες και οι αντίστοιχες νοοτροπίες και ιδεοληψίες που αναπτύσσονται, δυστυχώς, στους περισσότερους ανθρώπους.

Δεν είμαστε ηλίθιοι για να θεωρούμε πως η οικονομική κρίση οδηγεί κατ' έυθείαν σε αναρχική επανάσταση. Αλλά, δε θα πουλήσουμε την αναρχική μας συνείδηση για να συνάψουμε μέτωπα, είτε αμεσοδημοκρατικά, είτε οτιδήποτε άλλο, με ανθρώπους που κατά βάση δε γονιστάρουν την αναρχία, γιατί είναι ποτισμένοι μέχρι το μεδούλι με διάφορες εξουσιαστικές ασθένειες.

Προτείνουμε την ολική άρνηση του πολιτισμού, και τίποτα άλλο. Μέσα σε αυτόν υπάρχει και η θεσμική καταπίεση και εκμετάλλευση, αλλά και οι διάφορες αντιλήψεις, συμβάσεις, ηθικές, που συντηρούν τον εξουσιαστικό πολιτισμό, που διαρκώς και ολοένα συνθλίβει την αξιοπρέπεια και προσπαθεί να περιθωριοποιήσει τα όποια υγιή στοιχεία αντιστέκονται ολικά και αποφασιστικά. Αυτούς που απέναντι σε οργανωμένους στρατούς, τεχνολογία, χρηματικές και συνειδησιακές εξαγορές, εκβιασμούς, φόβο, εξαπάτηση, βία, τεχνικές εξανδραποδισμού και χειραγώγησης, αντιστρατεύουν το ψυχικό χάρισμα της ανυπακοής και την καθαρή συνείδηση της άρνησης.

Τα ψέματα τελείωσαν, τα προσωπεία ξεσκεπάζονται το ένα μετά το άλλο, φέρνοντας στην επιφάνεια το σκότος της εξουσιαστικότητας και όλων των οπαδών της, αλλά και το φως της ατομικής εξεγερσιακής υπευθυνότητας. Προτάσσουμε την συσπείρωση όλων των υγιών συνειδήσεων για έναν πολύμορφο αγώνα, που θα τιμάει πάνω από όλα εμάς τους ίδιους και τους γνήσιους συντρόφους μας, που σε καιρούς δύσκολους θα κρατάμε όλοι μαζί, όσοι και αν είμαστε, ψηλά τη σημαία της Απελεύθερης Στάσης Ζωής. Ναι, σας χαλάμε την πιάτσα, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να προδώσουμε τη θεώρηση μας. Εμπρός σύντροφοι, η ιστορική συγκυρία μας θέλει δυνατούς και κατασταλλαγμένους... Το Λονδίνο το καλοκαίρι, η Ρώμη πρόσφατα, η Αθήνα του διημέρου, και άπειρες στο παρελθόν στιγμές ανάσας και επιθετικής φυγής από το πολύπειρο, πολύφερνο και πολύπλευρο εξουσιαστικό σκηνικό, δείχνουν το δρόμο. ΟΙ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΟΙ ΙΟΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΞΕΠΕΡΑΣΤΟΥΝ ΑΠΟ ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ...

Αθήνα 23 Οκτωβρίου 2011 πυρήνας συνείδησης ΜΑΥΡΟ ΞΙΦΟΣ

Με αφορμή το δεύτερο δικαστήριο για την υπόθεση της Ε.Ο. Σ.Π.Φ. ακολουθεί η παράθεση κειμένου των συντρόφων της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο/ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ-ΠΥΡΗΝΑΣ ΡΩΣΙΑΣ. για αλληλεγγύη στην Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και σε αναρχικούς κρατούμενους

Καθώς διαβάζουμε τα γράμματα και τις προκηρύξεις των φυλακισμένων συντρόφων, νιώθουμε με όλη μας την καρδιά το μίσος τους απέναντι στο κατεστημένο, την αδημονία τους να δημιουργήσουν ένα άλλο κόσμο καταστρέφοντας τον ήδη υπάρχοντα. Κάθε γράμμη από αυτά τα κείμενα ρέει σαν ποτάμι μέσα στις φλέβες σου. Φτάνει κατευθείαν στη καρδιά και μένει για πάντα μέσα στη ψυχή σου.

Περπατώντας στους ψυχρούς και σκοτεινούς δρόμους των μητροπόλεων, ποτέ δε ξεχνάμε τους εκατοντάδες φυλακισμένους συντρόφους και τους χιλιάδες που έχουν πεθάνει. Η θλίψη αναμειγνύεται με το θυμό και καθοδηγούμενο από ένα πρίσμα επαναστατικής συνείδησης, μας δίνει ένα τεράστιο παλμό, ώστε να κάνουμε την επανάσταση πραγματικότητα.

Μερικές φορές είναι δύσκολο να παραμείνεις όρθιος και να μην πέσεις στους λάκκους της απάθειας και της απογοήτευσης, όταν η κενότητα και ο τρόμος αυτού του κόσμου σε εγκλωβίζει. Μόνο εκτυφλωτικές ακτίνες από το πάντα λαμπερό αστρόφως διαρρηγνύουν το σκοτάδι και δίνουν ελπίδα. Κάθε μέρα κρατάει ζεστή τη διάθεσή μας να πράξουμε, κάθε μέρα δίνει πνοή στη θέλησή μας να αλλάξουμε τον κόσμο προς το καλύτερο, να γίνουμε εμείς οι ίδιοι καλύτεροι. Τα αστέρι αυτό ονομάζεται Αλληλεγγύη.

Πύρινες λέξεις από τη φλεγόμενη Ελλάδα διώχνουν μακριά την ψύχρα των κρύων ρωσικών χειμώνων. Δεν έχουμε γνωριστεί και πιθανώς να μη γνωριστούμε ποτέ σύντροφοι. Άλλα βρίσκεστε πο κοντά σε μας από χιλιάδες άλλους ανθρώπους που έχουμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε κατά τη διάρκεια των σύντομων ζωών μας.

Οι ζεστές μας λέξεις θα κάνουν ένα μεγάλο και δύσκολο ταξίδι. Τρέχουν άγρια μέσα από τα δάση της Ρωσίας, θυσιάζοντας οχήματα κατασκευαστικών εταιρειών, πετάνε ψηλά, πάνω απ' τους γκρίζους

δρόμους της Αθήνας πυρπολώντας τους με τις φωτιές από τα φλεγόμενα αστυνομικά τμήματα. Τέλος περνάνε μέσα από τα κάγκελα της φυλακής και μπαίνουν μέσα στα κελιά Σας χλευάζοντας όλα τα μέτρα ασφαλείας.

Καθώς κάνουμε τα πιο ειλικρινή μας όνειρα πραγματικότητα πάνω στους τσιμεντένιους δρόμους των μητροπόλεων, φτάσαμε να αναφερόμαστε μεταξύ μας ως φίλοι. Βρήκαμε ανθρώπους που μπορούμε να στηριχθούμε πάνω τους σε κάθε περίσταση. Ανθρώπους τόσο κοντινούς που μπορούμε να μοιραστούμε τα πάντα μαζί τους.

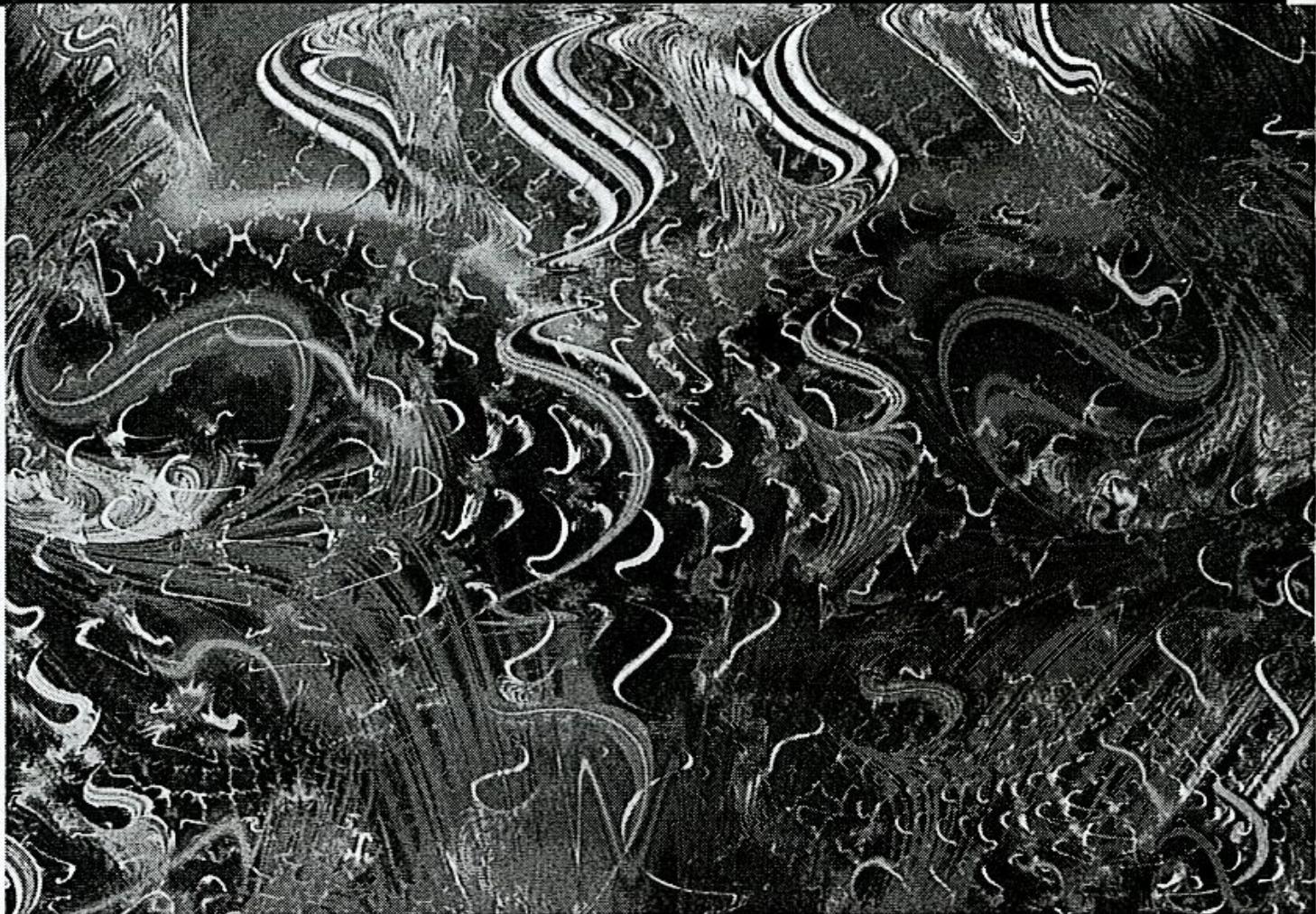
Η εξουσία προσπαθεί να απομονώσει και να συνθλίψει την αντίστασή μας, να μας απενεργοποιήσει όλους ένα προς ένα. Θέλουν να μας ενσταλάξουν συναισθήματα παράνοιας και δυσπιστίας. Άλλα θα αποτύχουν. Παρά τις προσδοκίες τους ερχόμαστε ακόμα πιο κοντά.

Και ενώ η δραστηριότητά μας μας βάζει σε μεγάλο κίνδυνο, ακόμα ονειρευόμαστε τη μέρα που θα ξαναμαζευτούμε σε μια μικρή αγροτική κατοικία. Θα πίνουμε το τσάι που μαζέψαμε με τα ίδια μας τα χέρια και θα μοιραζόμαστε τα σχέδιά μας με χαμόγελα.

Θα ανταλλάσσουμε ιστορίες από τις εξερευνήσεις μας. Και αυτή η μέρα δεν είναι μακριά.

Ελπίζουμε σύντομα να μπορέσετε να αγκαλιάσετε όλους τους φίλους σας.

Γυρνώντας πίσω στο δρόμο της περιπέτειας. Υψώνουμε τις γροθιές μας για εσάς και σας ευχόμαστε Ελευθερία. Φλεγόμενους χαιρετισμούς και πύρινες αγκαλιές. Και να θυμάστε πως δεν είστε μόνοι σας σ' αυτόν τον αγώνα!

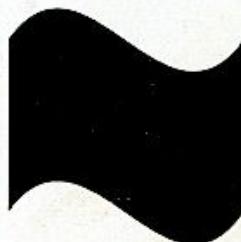
«...Καταλήγοντας αντικρίζω με θάρρος και νηφαλιότητα τον εχθρό μου.
Αντικρίζοντάς σας αναγνωρίζω τους δήμιους της ελευθερίας, τους διώκτες
των αρνητών του καπιταλισμού και της εξουσίας, τους βασανιστές της
αξιοπρέπειας και τους ιεροεξεταστές της επαναστατικής συνείδησης και της
προοπτικής για μια μεταεπαναστατική ελεύθερη κοινωνία. Αντικρίζοντάς
σας γίνομαι κατήγορος και σας κρίνω ένοχους για εσχάτη προδοσία σε βάρος
όλων των ελεύθερων και αγωνιζόμενων ανθρώπων...» *Παναγιώτης
Μασούρας*

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΣΟΥΡΑ

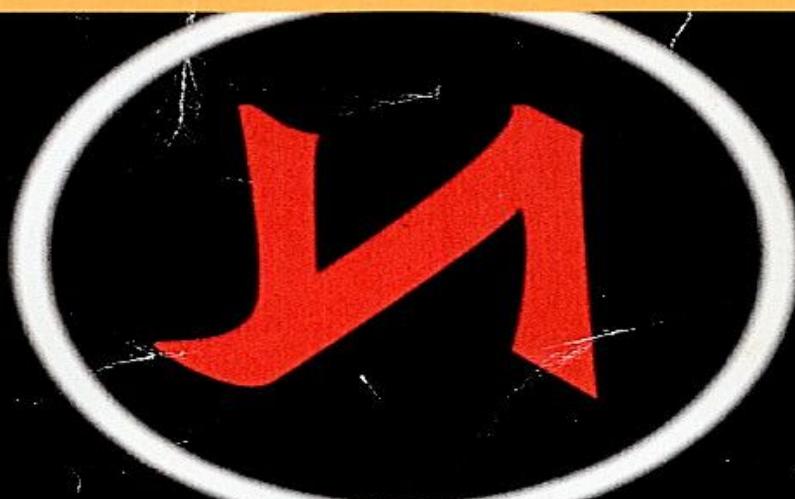

Στους ολικούς αρνητές του υπάρχοντος αξίζουν οι υψωμένες γροθιές, τα σινιάλα νίκης, η συντροφική τιμή, ο αλληλέγγυος σεβασμός και η υπόσχεση πως το πρόταγμα τους παραμένει ζωντανό και η σημειολογία τους οδηγός και παρακαταθήκη των απελεύθερων συνεπών... Το πνεύμα της άρνησης εξακολουθεί να κινείται αγέρωχο στα χνάρια της εναντίωσης σε κάθε αγελαία πλειοψηφίζουσα σύμπραξη μεταξύ των οπαδών των ρόλων.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΣΗΨΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ σε όλους τους συντρόφους που διώκονται για την υπόθεση της Ε.Ο.Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς
ΣΕΒΑΣΜΟΣ, ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ σε όλους τους Επαναστάτες μέλη της ΣΠτΦ, που έχουν ανγιλάβει ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση

NIHIISM